

СТИВЪН КИНГ
УТРИННИ ДОСТАВКИ
(МЛЕКАР № 1)

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Зората бавно обливаше улица Калвър.

За всеки, който се беше събудил вкъщи, нощта продължаваше да е черна, но всъщност зората се бе промъкнала на пръсти от половин час вече. В големия клен на ъгъла на улица Калвър и Авеню Балфур, червена катеричка премигна и впи безсънния си взор в спящите къщи. Малко по надолу по улицата едно врабче се качи в птичата вана на МакКензи и започна да пръска перлени капчици. Малка мравка лъкатушеше по улицата и попадна на шоколадова трошичка в една захвърлена опаковка от някакво десертно блокче.

Нощният бриз, който бе шумолил в листата и бе надувал пердетата, сега започна да утихва. Кленът на ъгъла потръпна, зашумоля за последен път и замря в очакване на пълната увертюра, която щеше да последва този тих пролог.

Една тънка светла ивица обагри източното небе. Малките пиленца започнаха предпазливо да се разбудят, сякаш се страхуваха сами да поздравят деня.

Катеричката се скри в дупката в стъблото на клена.

Врабчето кацна на ръба на ваничката и също замря.

Мравката също затихна до съкровището си като библиоман, който се е замислил над рядка книга.

Улица Калвър тихо затрептя на огрения от слънцето край на планетата — движещият се ръб, който астрономите наричат терминатор.

Нейде в тишината се надигна звук, дискретно се усили и в един момент на човек можеше да му се стори, че през цялото време е бил там, скрит под по-силните шумове на нощта, които постепенно бяха затихнали. Той се усили, стана по-ясен, и се превърна в скромно приглушения мотор на камиончето за мляко.

То зави от Балфур и излезе на Калвър. Беше хубав камион, бежов, с червени надписи от двете страни. Катеричката изскочи от сбръчканата уста на дупчицата си като език, погледна камиона и след това забеляза нещо, което ѝ приличаше на храна. Спусна се надолу по ствола на първото след него. Врабчето хвъркна. Мравката взе толкова шоколад, колкото можеше да носи и тръгна към мравуняка си.

Птичките започнаха да пеят по-силно.

На следващата улица залая куче.

Надписите от двете страни на камиона гласяха:

МЛЕКАРНИЦАТА НА КРАМЕР.

Имаше нарисувана бутилка мляко, а под нея:

УТРИННИТЕ ДОСТАВКИ

СА НАШАТА СПЕЦИАЛНОСТ!

Млекарят носеше сиво-синя униформа и висока шапка. На джобчето му бе изписано със златен конец името: *СПАЙК*. Той си подсвиркваше заедно с приятното подрънкване на бутилките в леда зад гърба му.

Спря камиона до бордюра пред къщата на МакКензи, взе кошницата с бутилките мляко, които бяха на пода до краката му и изскочи на тротоара. Спря за миг, за да вдъхне аромата на въздуха, свеж, нов и безкрайно тайнствен, и след това с твърда стъпка се отправи по пътеката към вратата.

Малко квадратче бяла хартия бе закрепено за пощенската кутия с магнит, който приличаше на домати. Спайк прочете написаното като го гледаше отблизо, четеше бавно, както човек би чел послание, което е намерил запечатано в стара бутилка покрита със сол.

1 л мляко

1 кофичка сметана

1 портокалов сладолед

Благодаря

Нела М.

Млекарят Спайк погледна замислено кошницата си, постави я на земята, извади от нея млякото и сметаната. Пак разгледа бележката, вдигна доматовидния магнит, за да се убеди, че не е пропуснал нито точка, нито запетайка, нито тиренце, които биха могли да променят значението на нещата, кимна, остави магнита на мястото му, вдигна кошницата и се върна в камиона.

Задната част на камиона бе влажна, мрачна и хладна. Във въздуха имаше прокиснал, червив дъх. Той трудно се сливаше с миризмата на млечни продукти. Портокаловият сок бе отзад. Той издърпа една кутия от леда, пак кимна и се върна по пътеката. Остави сока до млякото и сметаната и се върна в камиона си.

Недалече от тук, изсвири сирената в перачницата, където работеше Роки. Помисли си как Роки пуска големите машини в изпаренията и жегата и се усмихна. Може би щеше да се види с Роки по-късно. Може би довечера... когато свърши с доставките.

Спайк запали камиона и продължи. Един транзистор с ремък от изкуствена кожа висеше на една изцапана с кръв касапска кука, извита на тавана в кабината. Той го включи и тиха музика се противопостави на шума на мотора, докато отминаваха край къщата на МакКарти.

Бележката на госпожа МакКарти си беше на обичайното място, пъхната в процепа за вестници. Беше максимално кратка:

Шоколадово

Спайк извади химикалката си, надраска през нея *Поръчката изпълнена* и я пусна през процепа за вестници. След това се върна в камиона. Шоколадовото мляко бе подредено в дъното на хладилния камион, близо до страничните врати, защото много се продаваше през юни. Той погледна към хладилниците, после пресегна и взе една от празните картонени кутии за шоколадово мляко, които държеше в отдалечения ъгъл. Кутиите естествено бяха кафяви, един весел малчуган подскачаше над надписа, който информираше консуматора, че това е МЛЕЧНА НАПИТКА „КРАМЕР“ ЗДРАВΟΣЛОВНА И ВКУСНА СЕРВИРА СЕ ГОРЕЩА ИЛИ СТУДЕНА ДЕЦАТА УМИРАТ ЗА НЕЯ!

Той остави празната кутия върху млякото. После изтърси леда, докато се покажа бурканът от майонеза. Грабна я и погледна вътре. Тарантулата се движеше, но много мудро. Студът я бе упоил. Спайк отвори капака на буркана и го обърна над отворената кутия. Тарантулата направи отчаян опит да изпълзи обратно по гладките стени на буркана, но въобще не успя. Тя падна в празната картонена кутия от мляко и тлъсто изпляска. Млекарят внимателно затвори кутията, постави я в кошницата си с прегръдките за бутилки и забърза по пътеката към къщата на семейство МакКарти. Паяците му бяха любимци. Те бяха най-силната му страна. Ден, в който доставяше паяк, бе най-щастливият ден в живота на Спайк.

Той пътуваше надолу по улица „Калвър“, а симфонията на зората продължаваше. Перлената ивица на изток бе заменена от задълбочаващо се розово, отначало едва доловимо, после постепенно

ставаше все по-ярко и по-ярко, докато стана огнено червено, което почти веднага започна да избледнява до лятно синьо. Първите слънчеви лъчи, красиви като детска рисунка, щяха да се появят всеки миг.

Пред къщата на Уебър Спайк остави кутия със сметана, напълнена с киселинен гел. За семейство Дженър остави пет литра мляко. Растат момчетата. Никога не беше ги виждал, но зад къщата имаше колибка в дървото, а понякога бе виждал велосипеди и топки, оставени в двора. За Колинсови два литра мляко и кофичка кисело мляко. За госпожица Ордуей кутия млечен шейк с яйце, подправен с беладона.

Някъде надолу по улицата се блъсна врата. Господин Уебър, който трябваше да ходи чак до центъра на града, отвори вратата на гаража и влезе, полюлявайки куфарчето си. Млекарят изчака, за да чуе как жужи Саабът, когато го палят, чу звука и се усмихна. Разнообразието е подправката на живота, казваше майката на Спайк — мир на праха й! — но ние сме ирландци, а ирландците обичат питието си без примеси. Бъди последователен във всичко, което правиш, Спайк, и ще си щастлив. И така беше наистина, той го установи, пътувайки по пътищата на живота в своя бежов камион за мляко.

Сега бяха останали само три къщи.

Пред къщата на Кинкейд намери бележка, на която пишеше: „За днес нищо, благодаря“ и остави затворена млечна бутилка, която изглеждаше празна, но съдържаше смъртоносен цианидов газ. На семейство Уокър остави два литра мляко и половинка сметана за сладкиши.

Докато стигне до семейство Мъртън в края на улица през дърветата бяха грейнали слънчеви лъчи и бяха облели нарисуваните квадратчета за игра на дама, пред двора на Мъртън.

Спайк се наведе, взе нещо, което приличаше на отлично камъче за игра на дама и го хвърли върху нарисуваните клетки. Камъчето падна върху черта. Той поклати глава ухили се, и после продължи по пътеката, като си свирукаше.

Лекият бриз довя до него миризмата на индустриален сапун и го накара да си спомни за Роки. През цялото време беше сигурен, че ще се види с Роки. Довечера.

Тук бележката бе забодена за пощенската кутия на Мъртънови:

Отказ

Спайк отвори вратата и влезе вътре. Къщата бе студена като крипта, без мебели. Празна, оголена до стените. Дори кухненската печка я нямаше, на мястото ѝ имаше по-ярко петно линолеум.

В дневната бяха смъкнати тапетите, до последното парченце. Нямаше го глобусът на крушката върху тавана. Крушката бе изгоряла и почерняла. На една от стените, имаше огромно петно засъхваща кръв. Приличаше на мастилено петно от тест на психиатър. В центъра на петното имаше вдлъбнатина в мазилката. В тази вдлъбнатина имаше кичур сплъстена коса и няколко парченца кост.

Млекарят кимна, върна се навън и остана за малко на верандата. Денят щеше да е хубав. Небето вече беше по-синьо от детско око, осеяно с нежни малки облачета... от тези, дето бейзболните играчи ги наричат „ангелчета“.

Той взе бележката от пощенската кутия и я сви на топка. Сложи я в левия преден джоб на панталона си.

Върна се в камиона, ритна камъка за дама в канавката. Камионът за мляко изтрополи зад ъгъла и изчезна.

Денят стана по-светъл.

Едно дете изскочи от къщи, усмихна се на небето и внесе млякото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.